

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל ראשון מתן בסקינד ז"ל

בן עידית וירון

נולד בירושלים

בתאריך י"ג באדר תשמ"ז, 14/3/1987

התגורר במבשרת ציון

התגייס ביולי 2005

שרת בחטיבת הצנחנים

נפל בעת מילוי תפקידו, בתאונת דרכים

בתאריך י"ז בניסן תשס"ז, 5/4/2007

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 7 שורה: 7 קבר: 5

הותיר אחריו הורים ושני אחים

בן 20 בנפלו

קורות חיים

בן עידית וירון. נולד בירושלים, ביום י"ג באדר תשמ"ז (14.3.1987). אח לעודד ואלון.

מתן גדל והתחנך במבשרת ציון. הוא למד בבית הספר היסודי בפסגת זאב בירושלים, בחטיבת הביניים "היובל" ובבית הספר התיכון "הראל". ילד אוהב חיים, חייכן לעולם, שזכה לאהבה רבה מהסובבים אותו.

בספר המחזור של מחזור ט"ו, בסיום חטיבת הביניים, נכתב על מתן: "מתן בסקינד - מועדון סטנד-אפ. את מתן מצאתי במועדון סטנד-אפ מצליח ביותר שבו הוא ממחיש את חוש ההומור המפותח שלו. רוב בדיחותיו מתבססות על תחביביו: ציור, רכיבה על אופניים, משחקי מחשב, וכמובן שמיעת טראנסים והאוסים. כשהסתכלתי עליו הסתנוורת מהעיניים הכחולות המדהימות שלו. נקרעתי מצחוק ויצאתי החוצה..."

מתן היה בוגר מחזור ט' של תיכון "הראל". שם, בסיום י"ב, נכתב עליו בספר המחזור: "מתן בסקינד - החשוד נצפה לאחרונה מכין המבורגרים עם אח של אחת החשודות. תוך כדי הכנת המבורגרים מאומצת נוהג

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בסקינד להגדיל את מסת השריר התלת-ראשי שלו על ידי הרמת 180 קילוגרמים של המבורגרים במכה אחת. משם יצא לגיבוש צנחנים נוסף במטרה להתברג לפרס"ר מגל"ן פלני"ט. לבסוף נודע כי בסקינד אכן עבר את הגיבוש בהצלחה! באזור התיכון נראה בסקינד כשהוא צועק ברוסית במבטא כבד תוך שהוא מחקה נאשם אחר. לאחרונה נצפה החשוד כשהוא משחק שש-בש עם אמג"ד תוך אכילת בקלאוות מאומצת."

חלומו הגדול של מתן, מאז שהיה בן שש-עשרה, היה להיות צנחן. ההרפתקה הכרוכה לדעתו בלהיות צנחן - לוחם בצנחנים - הקסימה אותו, לא בגלל התאוה למלחמה כמו בגלל האתגר.

בגיבוש הראשון ליחידת הצנחנים, מעד מתן ונפל. מדריך שראה אותו שרוע על האדמה פסל אותו מיד, ומתן נשלח הביתה. אבל מתן לא ויתר, וכנער חולה אסטמה כבר ידע להילחם על שלו. קודם לגיבוש בישר לו רופא המשפחה כי אין לו סיכוי להיות צנחן, אך הדבר רק דרבן את מתן לתת "פייט" כמו שהוא יודע - בנחישות, בעיקשות וברצון עז להשיג את מטרתו. הוא בנה לעצמו גוף לתפארת והכשיר עצמו להיות בעל כושר וסיבולת פיזיים יוצאים מן הכלל. כך ניצח את מחלתו, והתקבל לגיבוש. כשנפסל, שוב לא ויתר, פנה ישירות למח"ט הצנחנים ושכנע אותו לתת לו הזדמנות נוספת.

היום שבו התגייס מתן לצה"ל (28.7.2005) היה אחד המאושרים בחייו. היום שבו הושבע כחייל בחטיבת הצנחנים, ברחבת הכותל, היה יום מאושר עוד יותר. במהלך המסלול התבלט מתן כחייל מוביל ובעיקר כחבר נאמן, אהוב על כולם.

ב-27.11.2005 נפצע מתן במהלך צניחה, אושפז בבית החולים, ונאלץ לעבור תקופת שיקום ארוכה של כחמישה חודשים. זו הייתה תקופה קשה. ההכרה ששוב לא יוכל להיות לוחם העכירה את רוחו וגרמה לו צער רב. הצבא הציע למתן להשתחרר מצה"ל, אבל מתן התגבר על מצב רוחו וקיבל החלטה להמשיך ולשרת. הוא טען שהשירות בצה"ל הוא זכות שחייבים לממש. הוא אמר שכמי שהיה במסלול הלוחם, הוא יודע איך להיות תומך וחבר נאמן לחבריו. שוב ניצחה רוחו האיתנה והוא שכנע את מפקדיו לקבלו חזרה לשורות הצנחנים.

הוריו משחזרים את הרגע שבו ראו אותו חוזר מגבעת התחמושת, מטקס קבלת הכומתה. מתן סיפר שהחברים מהגדוד קיבלוהו באהבה, הגם

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

שאת מסע הכומתה עשו בלעדיו. מפקדיו, כך סיפר, עטו עליו, נתנו לו רובה אם-16, וצירפו אותו למסדר.

מתן זכה לסיים את המסלול יחד עם חבריו לגדוד, חזר לחטיבה, ומהר מאוד מונה להיות רס"פ (רב-סמל פלוגתי) בבא"ח (בסיס האימונים החטיבתי) 35.

ביום י"ז בניסן תשס"ז (5.4.2007) יצא מתן מהבסיס ברכב צבאי בדרכו לתחנת האוטובוס הקרובה לבסיס. קרוב לשעה 17:00, בעת שעמד על המדרכה בתחנת האוטובוס שבצומת דבירה, היה עסוק בפעם האחרונה בחייו בעשייה של מה שהכי אפיין אותו: הוא שלף מתיקו עוגיות ו"דברים טובים" כדי לתת אותם לשני מאבטחים - צנחנים מגדוד 202 - שאמורים היו להישאר בתורנות. "אני יוצא הביתה, אתם נשארים, אז קחו את העוגיות," אמר. מיד לאחר מכן הגיח נהג משאית (שלחובתו הרשעות קודמות) שהסיע את משאיתו לתוך התחנה, והרג את מתן.

מתן, בן עשרים בנפלו, הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל, בירושלים. הוא הותיר הורים, שני אחים, וזיכרון ענק של נער מקסים שידע להצחיק, שידע לרגש, שהיה קשוב למשפחתו, אוהב ואהוב שאין כמוהו.

לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל ראשון.

חבריו של מתן בתיכון "הראל" הנציחו אותו באתר האינטרנט של בית הספר. באתר מופיעים קורות חייו של מתן, תמונות, זיכרונות של חבריו ומכתבי פרידה. כתובת הדף:

<http://tichon.readyhosting.com/asp/matan.asp>

הספיד את מתן מוטי, חבר מהצבא: "מתן, כבר חודש בלעדיך. חודש שבו כל דבר בלעדיך נראה חסר ערך. הימים עוברים, האנשים משתנים, והזיכרון נשאר. חודש ללא שיחת הטלפון ביום ראשון שבה אתה נשמע כל כך שמח ומאחל שבוע טוב, שואל מתי אפשר לבוא ... חודש ללא קפה שחור, אחד וחצי סוכר, כמו שאתה אוהב ... עם שש-בש ואין-סוף צחוק. אני מוצא את עצמי יושב על הספסל שלך, לבד. ומחכה... מחכה לך שתצא. אבל זה לא קורה. ואז אני נכנס לשלישות ומסתובב ללא סיבה, מחכה שפתאום אתקל בך, אחבק אותך ואגיד לך כמה שאני מתגעגע.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

כל חייל עם כובע ושרוולים מורמים שהולך מרחוק מזכיר לי אותך. איך שבאמצע היום היית מגיע סתם לשבת לדבר ולבדר כמו שידעת לעשות כל כך טוב. ובערב, כשאני סמל תורן, ואין כוח להוריד את הדגל, האצבעות כבר מגששות אל המספר שלך בפלאפון, אני מתחיל במי, ממשיך לתי ומפסיק, מפסיק בכאב, בידיעה שאתה כבר לא שם והדברים הקטנים שהיית עושה בשבילי אינם, וחסרים לי נורא.

כשהייתי עצוב גרמת לי לשמוח. כשהייתי עצבני הרגעת אותי, גרמת לי להבין שלפחות, עם כל הלחץ הזה, יש לי אותך. משהו להישען עליו. סיבה להמשיך. למרות הכול, תמיד ידעתי שיש לי אותך. וכשאני צריך, אתה תתייצב בשניות. ... הכרנו תקופה קצרה יחסית אך נבנה בינינו אמון מאין כמוהו. היינו צמד חמד ממש, כמו שאמרה אחת החיילות - 'צילי וגילי'...

...

אחי, הייתי עושה הכול בשבילך... הכול בשביל לראות אותך שוב... לדעת שאתה אתי. למחוק את היום הארוך הזה שבו נעלמת מהעולם בתאונה כה אכזרית... אני כותב לך ובוכה, נזכר בימים שלא יהיו עוד, נזכר בבן אדם המדהים, בחבר הטוב שאיננו. לפחות זה, לפחות הזיכרונות.

מול קברך אני אומר לך, מתן, אני אוהב אותך, לא מפסיק לחשוב עליך ולהתגעגע... לעולם לא אשכח אותך. משהו ממני, מת אתך."

כתב חברו ללימודים, עידן פורת: "מתן ... בס! זוכר איך היינו יושבים בהפסקות בבית הספר? אז, כשהתגלגלנו מצחוק על הספסלים במסדרון... זוכר איך היית מתאמן בחדר כושר ורץ בהר איתן כמו מטורף? אז, כשהתאמנת בכל כוחך כדי שבבוא היום תגיע להיות חייל קרבי גאה... זוכר איך תמיד דיברת על צה"ל? אז, כשדיברת ציונות, ערכים ואהבת מולדת... זוכר איך היה הטיול לפני הצבא? אז, כשעתיים לאחר הבגרות האחרונה המראנו לאיה נאפה... זוכר איך התגייסת לצנחנים? אז, כשהיית מתגאה בכומתה האדומה ומדבר על האימונים המתישים, על הלילות הקצרים, וכל זאת בהתלהבות ובלהט שבערו בעיניך... זוכר איך נפצעת בצניחה השנייה שלך? אז, בהתחלה, כשעוד דיברת על החזרה ליחידה... וכשהבנת שלא תחזור להיות לוחם נלחמת במהלך השיקום בכאב ובסבל וניצחת אותם... זוכר איך היינו מבלים יחד, כל החברים? אז, ביעל האש' בחצר של אבי, כשירדנו לעיר או סתם שישבנו ביחד כולם וצחקנו, מלאי שמחת חיים... אתה זוכר, אני בטוח בכך. תמיד היית אלוף בלהעלות זיכרונות בלי להשמיט אף פרט כשדיברנו על התקופות הטובות,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

על האירועים המשמחים ועל החוויות המרגשות. ואנו, כולנו, זוכרים ונזכור לעד את החיוך המתוק שעל פניך המדהימות, את גופך החסון ואת נשמתך העדינה. ... תמיד דאגת לכולם סביבך וכעת אני בטוח שאתה דואג לנו מלמעלה. אז המשך בדרכך, ה' צריך מלאך כמותך, אותך מתן ... בס! אח יקר, בחור צעיר - לנצח תישאר..."

כתב ירין פאעל: "מה אני כבר יכול לחדש? מה כבר אני יכול לכתוב שלא נכתב? שהיית גאון? - נאמר כבר! שהיית חבר טוב? - נאמר כבר! שהיית מצחיק? - נאמר כבר! היית חתיך? - נאמר כבר! שמתת? - נאמר כבר! שאתה חסר לי? - אתה חסר לכולנו מתן... הלכת מאתנו בלי להודיע! בלי להביא אותה בבדיחת סיום... בלי לזכות אותנו בחיוך קטן ומדהים שלך... ובכל פעם שאנחנו חושבים עליך, אנחנו צוחקים ובוכים, בוכים וצוחקים! הבכי - לזכור, ולהתאבל! הצחוק - לזכור ולהנציח! כי זה היה אחד הדברים שהכי הצלחת בהם... להצחיק! אוהב ומתגעגע, וניפגש בסוף, אתה יודע."

כתבה מעיין: "עדיין לא העזתי לגעת בזה, לפתוח את זה, לדבר על זה. עליך. אני זוכרת את התקופה הזו שהכרנו, שהתחלנו להתחבר. אני זוכרת שהייתי ממש מופתעת כשגיליתי את האופי שלך, כי חשבתי שתהיה משהו שונה. היית עדין ורגיש יחסית למראה הקשוח שלך. ... זוכרת אותך ביותר, ומתגעגעת. לכל התופעה הזו שנקראה מתן."